

ЗМІСТ

<i>Пролог. Згубні поцілунки</i>	9
I. Крапля крові.....	20
II. Доброта чужих людей.....	53
III. Провидіння	99
IV. Морський диявол	161
V. Цвіркуни	229
VI. Храм Бика	296
VII. Пікнік.....	371
VIII. Хай живе бик	466
IX. Я віддячу.....	553
X. Справжня Розі.....	588
<i>Епілог. Жінка-лисиця</i>	621

ПРОЛОГ

ЗГУБНІ ПОЦІЛУНКИ

Вона сидить у кутку, намагаючись дихати в кімнаті, у якій, здавалося, ще кілька хвилин тому було повно повітря, а тепер, схоже, немає взагалі. Немов десь іздалеку, вона чує тонкий звук «уп-уп» і розуміє, що це повітря потрапляє в її горло, а потім знову вислизає назад гарячковими неглибокими віддихами, проте вона не може позбутися відчуття, ніби тоне тут, у кутку вітальні, дивлячись на подерті рештки роману в м'якій обкладинці, який вона читала, коли її чоловік повернувся додому.

Не те щоб її це дуже хвилювало. Біль занадто сильний, щоб перейматися дрібницями, як-от дихання, чи тим, що в повітрі, яким вона дихає, начебто не вистачає повітря. Біль поглинув її, наче той кит, що, за переказами, поглинув Йону — цього благочестивого ухильника від Божого наказу. Біль пульсує, як отруйне сонце, що палає глибоко в її лоні — там, де до сьогоднішнього вечора було лише тихе відчуття розквіту нового життя.

Вона не пам'ятає, чи відчувала колись такий сильний біль, — їй навіть так не боліло, коли в тринадцять років вона крутнула кермо велосипеда, щоб об'їхати вибоїну, і впала, вдарившись головою об асфальт і отримавши поріз завдовжки рівно одинадцять швів. Вона й досі пам'ятає той сріблястий вибух болю, а після нього — приголомшлива темрява, пронизана іскрами, яка насправді була короткою непритомністю... Але навіть той біль зовсім не був схожий на цю агонію. Цю невимовну муку. Вона торкається рукою живота й намагає плот, яка більше не схожа на плот: живіт неначе розпанахали й замінили її живе немовля на розпечену каменюку.

«О Боже, будь ласка, — думає вона. — Будь ласка, нехай із дитиною все буде гаразд».

Але тепер, коли її дихання трохи вирівнюється, вона розуміє, що з дитиною не все гаразд — тут він уже добряче постарався. На четвертому місяці вагітності дитина все ще залишається частиною тебе, а не окремою істотою, тож коли ти сидиш у кутку, твоє волосся прилипло до спітнілих щік, і відчуваєшся ти так, ніби проковтнула розпечену каменюку...

Щось зловісно слизькими маленькими поцілунками торкається внутрішнього боку її стегон.

— Ні, — шепоче вона, — ні. О, мій любий Боже, ні. Боже милий, Боже любий, Боже правий, ні.

«Нехай це буде піт, — думає вона. — Нехай це буде піт... А може, я обмочилась. Так, мабуть, так. Мені було так боляче, коли він ударив мене втретє, що я обмочилась і навіть не помітила цього. Саме так».

Тільки це не піт і не сеча. Це кров. Вона сидить тут, у кутку вітальні, дивиться на роздерту книжку, частина якої лежить на дивані, а інша — під журнальним столиком, поки її утроба готується вивергнути

дитину, яку вона досі виношувала без жодних нарікань чи проблем.

— Ні, — стогне вона, — ні, Господи, будь ласка, скажи, що це не так.

Вона помічає тінь свого чоловіка, викривлену й витягнуту, як опудало на кукурудзяному полі чи тінь повішеного, що сіпається й погойдується на стіні аркової пройми, яка веде з вітальні до кухні. Вона бачить тінь-телефон, притиснутий до тіні-вуха, і довгу спіраль тіні-шнура. Вона навіть бачить, як його тіні-пальці розплутують петлі шнура, затримують на мить, а потім знову відпускають його в колишні завитки — достоту дурна звичка, якої ніяк не вдається позбутися.

Спершу вона думає, що він викликає поліцію. Звісно, це безглуздя, адже він сам полісмен.

— Так, це нещасний випадок, — каже він. — І не затримуйтеся, кралечко, вона вагітна. — Він слухає, перебираючи пальцями шнур, і коли знову заговорює, його тон звучить роздратовано. Одного цього ледь помітного роздратування в його голосі достатньо, щоб знову викликати в неї жах і наповнити рот металічним присмаком. Хто зважиться йому суперечити чи хоча б слово накриво сказати? Невже знайдеться такий дурень? На таке може бути здатний тільки той, хто його не знає, — той, хто не знає його так, як знає вона. — Звичайно, я не буду її рухати з місця, ви думаєте, я ідіот?

Її пальці залазять під сукню й повзуть угору стегном до мокрої гарячої бавовни трусиків. «Будь ласка», — думає вона. Скільки разів це слово прокручувалося в її голові відтоді, як він вирвав книжку з її рук? Вона не знає, але ось воно знову. «Будь ласка, нехай рідина на моїх пальцях буде прозора. Будь ласка, Господи. Будь ласка, нехай вона буде чиста».

Та коли вона витягає руку з-під сукні, помічає, що кінчики її пальців червоні від крові. Вона дивиться на них, і її пронизує жахлива судома, наче лезо ножівки. Їй доводиться зціпити зуби, щоб придушити крик. Вона знає, що в цьому будинку кричати не варто.

— Та до біса все це лайно, просто їдьте сюди! Швидше! — Він кидає слухавку на важіль.

Його тінь на стіні розростається й хитається, і ось він уже стоїть в арці, повертаючи своє розчервоніле й красиве обличчя до неї. Очі на цьому обличчі такі ж порожні, як друзки скла, що зблискують у пилюці обабіч сільської дороги.

— Ви тільки подивіться на це, — каже він, коротко здіймаючи руки, а потім із тихим лясканням опускає їх назад по боках. — Просто бедлам.

Вона простягає до нього руку, показуючи йому закривавлені кінчики пальців, і це найбільше звинувачення, на яке вона може зважитись.

— Я знаю, — промовляє він так, ніби його знання все пояснює, робить усю цю історію зрозумілою та логічною. Він повертається й пильно дивиться на розірвану книжку в м'якій обкладинці. Підбирає шматок, що лежить на дивані, потім нахиляється, щоб дістати той, що під журнальним столиком. Коли він знову випростується, вона бачить обкладинку, на якій зображена жінка, що стоїть у білій селянській блузі на носі корабля. Її волосся розвіває вітер, оголюючи кремові плечі. Назва, «Подорож Мізері», відблискує яскраво-червоною фольгою.

— Ось у чому проблема, — каже він і махає залишками книжки перед нею, як чоловік, що трясє згорнутою в трубку газетою перед цуцням, яке напудило калюжу на підлозі. — Скільки разів я тобі казав, як я ставлюся до такого лайна?

Насправді відповідь — *ніколи*. Вона знає, що могла б так само сидіти тут, у кутку, з викиднем, якби він прийшов додому й застав її за переглядом новин на телебаченні, або за пришиванням гудзика до його сорочки, або просто за дріманням на дивані. Він мав неприємності на роботі: йому чимало клопоту завдавала жінка на ім'я Венді Ярроу. А якщо в Нормана неприємності, то погано буде всім навколо. *«Скільки разів я тобі казав, як мене бісить усе це лайно?!»* — кричав він, байдуже, що то було за лайно. А потім, перед тим як пустити в хід кулаки: *«Підійди до мене, люба. Я хочу з тобою серйозно поговорити. Як на духу»*.

— Невже ти не розумієш? — шепоче вона. — Я втрачаю дитину!

Неймовірно, але він усміхається.

— Народиш ще одну, — каже він. Наче втішає якесь маля, що впустило ріжок із морозивом на підлогу. Потім він забирає розірвану книжку на кухню, де, без сумніву, викине її у смітник.

«Ти, виродку», — думає вона, навіть не помічаючи, як ця думка виникає в її голові. Судоми підступають знову, цього разу не одна, а багато, рояться в ній, наче якісь жахливі комахи, і вона закидає голову назад у куток і стогне. *«Ти, виродку, як же я тебе ненавиджу!»*

Він повертається через арку та йде до неї. Вона смикає ногами, намагаючись утиснутись у стіну, дивиться на нього божевільними очима. На мить їй здається, що цього разу він точно хоче її вбити, не просто вдарити чи відібрати дитину, яку вона так давно хотіла, а посправжньому вбити. Є щось нелюдське в його погляді, коли він наближається до неї, опустивши голову й звисивши руки по боках, граючи довгими м'язами на стегнах. Зараз полісменів, як-от її чоловік, обзивають

лягавими, але раніше було інше слово, і саме воно спадає їй на думку, коли він перетинає кімнату, опустивши голову й розгойдуючи кулаками, наче маятниками з м'яса, бо саме такий у нього вигляд — як у бика.

Вона стогне, хитає головою, смикає ногами. Один черевик злітає й падає на бік. Вона відчуває свіжий біль, судоми впиваються у її живіт, наче якорі зі старими іржавими зубцями, відчуває, що кров витікає дедалі інтенсивніше, але вона не може перестати смикати ногами. Те, що вона бачить у чоловікові, коли він у такому стані, — це просто ніщо, якась жахлива, позамежна порожнеча.

Він стоїть над нею, втомлено хитаючи головою. Потім присідає навпочіпки й просовує руки попід неї.

— Я не зроблю тобі боляче, — каже він, стаючи на коліна, щоб повністю підхопити її, — тож не харапудься.

— У мене тече кров, — шепоче вона, згадуючи, як він запевняв людину, з якою розмовляв телефоном, що не рухатиме її, звісно ж, не рухатиме.

— Так, я знаю, — байдуже відповідає він і роззирається кімнатою, намагаючись придумати, де стався цей нещасний випадок. Вона знає, про що він думає, наче сидить у нього в голові. — Нічого, це мине. Вони її зупинять.

«А дитину вони теж урятують?» — кричить вона подумки, так і не усвідомивши, що якщо вона читає його думки, то й він може читати її, і навіть не помічає його пильного погляду. Та вона знову не дозволяє собі дослухати решту думок: «Я ненавиджу тебе. Ненавиджу тебе».

Він несе її через кімнату до сходів. Стає на коліна, потім садить її біля підніжжя.

— Зручно? — дбайливо запитує він.

Вона заплющує очі. Більше не може бачити його, тільки не зараз. Вона відчуває, що збожеволіє, якщо дивитиметься на нього.

— Добре, — каже чоловік, ніби почув відповідь. Коли вона розплющує очі, то наштовхується на погляд, який уже не раз помічала, — на оту його відчуженість. Ніби його розум відлетів деінде, забувши про тіло.

«Якби в мене був ніж, я б його зарізала», — зринає в її голові.

Але знову-таки, цю думку вона не дозволяє собі навіть почути, не кажучи вже про те, щоб її обмірковувати. Це лише якесь глибоке відлуння, можливо, відгомін божевілья її чоловіка, такий самий тихий, як шелест крил кажана в печері.

Раптом його обличчя жвавішає, і він підводиться, хруснувши колінами. Він дивиться на свою сорочку, щоб переконатися, що на ній немає крові. Усе гаразд. Кидає погляд у куток, де вона впала. Ось там є кров, кілька маленьких крапельок і бризок. З неї витікає дедалі більше крові, тепер вона плине швидше й сильніше — вона відчуває, як кров просочує її нездоровим, якимось пожадливым теплом. Ось вона вже *рине*, наче весь цей час хотіла вимити геть чужинця зі свого крихітного сховку. Наче — о, яка жахлива думка! — навіть її кров стала на бік її чоловіка... Хай яке божевілья її там чекало.

Він знову йде на кухню й не вертається хвилин зо п'ять. Вона чує, як він там товчється, аж раптом відбувається власне викидень: біль здіймається неймовірною хвилиною, а потім відпускає, покидаючи її тіло разом із кров'ю. Цей рідкий бурхливий потік вона не тільки відчуває, а й чує. Несподівано вона ніби опиняється в сидячій ванні, наповненій теплою густою рідиною. Такою собі кров'яною підливкою.

Його довгаста тінь гойдається на стінці аркового проходу, коли відчиняється й зачиняється холодильник,

а потім відчиняється й зачиняється шафка (ледь чутний скрип підказує їй, що це шафка під раковиною). У раковині ллється вода, а потім він починає щось наспівувати — схоже на «Коли чоловік кохає жінку», — саме тоді з неї виходить її дитина.

Коли він повертається через арку, в одній руці тримає бутерброд — це ж він ще не вечеряв і, мабуть, голодний, — а в другій — вологу ганчірку з кошика під раковиною. Він присідає в кутку, куди вона впала після того, як він вирвав книжку з її рук, а потім завдав їй три сильних удари в живіт — бам-бам-бам, прощай, маленький незнайомцю, — і починає витирати ганчіркою бризки й краплі крові. Більшість крові та іншого безладу лишиться тут, біля підніжжя сходів, — в потрібному йому місці.

Прибираючи, він наминає свій бутерброд. Їй здається, що начинка між скибочками хліба пахне залишками смаженої свинини, яку вона збиралася приготувати з локшиною на суботній вечір — щось легке, що вони могли б з'їсти, сидячи перед телевізором і переглядаючи новини.

Він дивиться на ганчірку, яка трохи порожевіла, потім у куток і знову на ганчірку. Киває, відкушує великий шматок від бутерброда й підводиться. Коли він повертається з кухні, вона чує слабе виття сирени, що наближається. Напевно, це швидка допомога, яку він викликав.

Він перетинає кімнату, стає навколішки біля неї й бере її за руки. Він хмуриться від того, які вони холодні, і починає ніжно їх розтирати, розмовляючи з нею.

— Вибач, — каже він. — Просто... Багато всякого навалилося... Та сучка з мотелю... — Він зупиняється, на мить відводить погляд, потім знову дивиться на неї,

якось дивно, майже вибачливо всміхаючись. «*Та перед ким це я виправдовуюсь?* — ніби промовляє ця скептична посмішка. — *Оце так дожився, тьху*».

— Дитина, — шепоче вона. — Дитина.

Він стискає її руки, стискає так сильно, що стає боляче.

— Забудь про дитину, просто послухай мене. Вони будуть тут за хвилину-дві. — Так, «швидка» вже зовсім близько, виє крізь ніч, як розлючений гончак. — Ти спускалася сходами й спіткнулась. Ти впала. Зрозуміла?

Вона мовчки дивиться на нього. Біль усередині трохи вщухає, і коли він тепер стискає обидві її руки — ще сильніше, — вона справді відчуває це й, задихаючись, ловить ротом повітря.

— *Ти зрозуміла?*

Вона дивиться в його запалі скляні очі й киває. Навколо неї здіймається нудотний запах солоної води та міді. Ніякої кров'яної підливки — тепер вона ніби сидить у розлитому хімічному розчині.

— Добре, — каже він. — Ти знаєш, що станеться, якщо ти ляпнеш щось зайве?

Вона киває.

— Скажи це вголос. Тобі ж буде краще, якщо ти це зробиш. Безпечніше.

— Ти мене вб'єш, — шепоче вона.

Він киває, задоволений відповіддю. Наче вчитель, який нарешті витягнув складну відповідь із нетямущого учня.

— Саме так. І робитиму я це повільно. Тож, коли я закінчу, те, що сталося сьогодні, здаватиметься не більше ніж порізаним пальцем.

Надворі на під'їзній доріжці мерехтять багряні вогні.

Він дожовує останній шматок бутерброда й підводиться. Він піде до дверей, щоби впустити їх, стурбований

чоловік, з вагітною дружиною якого стався нещасний випадок. Перш ніж він устигає відвернутися, вона хапає його за манжет сорочки. Він дивиться на неї зверху вниз.

— Чому? — шепоче вона. — Чому дитина, Нормане?

На мить вона помічає на його обличчі якийсь дивний вираз, схожий на страх. Але цього просто не може бути. Мабуть, їй здалося. Чому б він мав боятись її? Чи дитини?

— Це був нещасний випадок, — каже він. — І все, просто нещасний випадок. Я не мав до цього жодного стосунку. І краще б саме так воно й прозвучало, коли ти будеш із ними розмовляти. Тож нехай допоможе тобі Бог.

«Тож нехай допоможе мені Бог», — подумки повторює вона.

Надворі грюкають дверцята, хтось поспіхом біжить до будинку, і чути брязкіт металевої каталки, на якій її повезуть під звуки сирени. Він знову повертається до неї, його голова опущена в тій самій бичачій позі, очі каламутні.

— Ти матимеш ще одну дитину, і такого більше не станеться. З наступною буде все гаразд. Дівчинка. А може, гарненький хлопчик. Хто там буде — неважливо, правда ж? Якщо хлопчик, то купимо йому костюмчик бейсболіста. Якщо дівчинка... — Він невиразно змахує рукою: — Купимо... Чепчик чи щось таке. Зачекай, і побачиш. Усе буде. — Він усміхається, і від цього видовища їй хочеться закричати. Це все одно що дивитися, як усміхається труп у труні. — Якщо зробиш так, як я сказав, усе буде добре. Можеш мені повірити, любонько.

Потім він відчиняє двері, щоби впустити лікарів швидкої допомоги, просить їх поквапитись, каже, що в неї кровотеча. Вона заплющує очі, коли вони наближаються, не бажаючи давати їм жодної можливості